

הַלְבוֹת מֵאֲכָלוֹת אֲסוּרוֹת פֶּרֶק יד

א. כָּל אֲסוּרֵי מֵאֲכָלוֹת שֶׁבַתּוֹרָה שְׁעוֹרָן בְּכִזִּית בִּינוֹנִי, בֵּין לְמִלְקוֹת בֵּין לְכֶרֶת בֵּין לְמִיתָה בְּיַד שָׁמַיִם; וְכִבֵּר בְּאֲרָנוֹ שֶׁכָּל הַמַּחֲיֵב כָּרַת אוֹ מִיתָה בְּיַד שָׁמַיִם עַל מֵאֲכָל, לוֹקָה. וְשְׁעוֹר זֶה עִם כָּל הַשְּׁעוֹרִין, הַלֵּכָה לַמָּשָׁה מְסִינֵי הֵן. וְאֲסוּר מִן הַתּוֹרָה לֶאֱכֹל כָּל שֶׁהוּא מְדַבֵּר הָאֲסוּר, אֲבָל אֵינוֹ לוֹקָה אֲלֵא עַל כִּזִּית; וְאִם אָכַל כָּל שֶׁהוּא פָּחוֹת מִכְּשְׁעוֹר, מִכֵּין אוֹתוֹ מִכַּת מְרִדוֹת.

ב. כִּזִּית שְׁאֲמָרְנוּ, חוּץ מִשְׁלָבִין הַשְּׁנַיִם; אֲבָל מֵה שְׁלָבִין הַחֲנִיכִים מִצְטָרֵף לְמֵה שְׁבָלַע, שֶׁהָרִי נִהְנֶה גְרוֹנוֹ בְּכִזִּית. אִפְלוֹ אֲכָל כִּחְצֵי זֵית, וְהִקְיָאוֹ וְחִזֵּר וְאָכַל אוֹתוֹ חֲצֵי זֵית עֲצָמוֹ שֶׁהִקְיָא חֵיב: שְׁאִין הַחֲיֹיב אֲלֵא עַל הִנָּאת הַגְּרוֹן, בְּכִזִּית מְדַבֵּר הָאֲסוּר.

ג. כִּזִּית חֵלֶב אוֹ נִבְלָה אוֹ פֶּגוּל וְנוֹתֵר וְכִיוּצָא בָהֶן, שֶׁהִנִּיחוּ בַחֲמָה וְנִתְמַעַט הָאוֹכְלוֹ פֶּטוּר; חִזֵּר וְהִנִּיחוּ בְּגִשְׁמִים וְנִתְפַּח, חֵיבִין עָלָיו כָּרַת אוֹ מִלְקוֹת. הִיָּה פָּחוֹת מִכִּזִּית בַּתְּחִלָּה, וְנִתְפַּח וְעָמַד עַל כִּזִּית אֲסוּר, וְאִין לוֹקִין עָלָיו.

ד. כִּבֵּר בְּאֲרָנוֹ שֶׁכָּל אֲסוּרִין שֶׁבַתּוֹרָה, אִין מִצְטָרְפִין זֶה עִם זֶה לְכִזִּית חוּץ מִבֶּשֶׁר נִבְלָה עִם בֶּשֶׁר טְרֵפָה, וְאֲסוּרֵי נֹזֵר שִׁיתְבָּאֵרוֹ בְּמִקְוֵם; חֲמִשָּׁה מִיָּנִי תְּבוּאָה, וְקִמְחִין שְׁלֵהֵן, וְהַבְּצֻקוֹת שְׁלֵהֵן הַכֹּל מִצְטָרְפִין לְכִזִּית, בֵּין לְאֲסוּר חֲמִץ בֶּפֶסֶח, בֵּין לְאֲסוּר חֲדָשׁ מִלִּפְנֵי הָעֹמֶר, בֵּין לְאֲסוּר מַעֲשֵׂר שְׁנִי וְתְרוּמוֹת.

ה. יֵרָאֶה לִי שֶׁכָּל הַחֵיב בַּתְרוּמָה וּמַעֲשְׂרוֹת מִצְטָרֵף לְכִזִּית בְּטָבֵל, מִפְּנֵי שֶׁהוּא שֵׁם אֶחָד: הֵא לְמֵה זֶה דּוּמָה לְנִבְלַת הַשּׁוֹר וְנִבְלַת הַשֶּׁה וְנִבְלַת הַצִּבִּי, שֶׁהֵן מִצְטָרְפִין לְכִזִּית כְּמוֹ שֶׁבְּאֲרָנוֹ.

ו. הָאוֹכֵל אֲכִילָה גְדוֹלָה מְדַבֵּר אֲסוּר אִין מַחֲיבִין אוֹתוֹ מִלְקוֹת אוֹ כָּרַת עַל כָּל כִּזִּית וְכִזִּית, אֲלֵא חֵיב אֶחָד לְכָל הָאֲכִילָה; וְאִם הָיוּ הָעֲדִים מִתְרִין בּוֹ בְּשַׁעַת אֲכִילָה עַל כָּל כִּזִּית וְכִזִּית, חֵיב עַל כָּל הַתְּרָאָה וְהַתְּרָאָה, וְאִף עַל פִּי שֶׁהִיא אֲכִילָה אַחַת, וְלֹא הַפְּסִיק.

ז. הָאוֹכֵל כְּשְׁעוֹרָה אוֹ כִּחְרָדֵל מֵאֶחָד מִמֵּאֲכָלוֹת הָאֲסוּרִין, וְשָׁהָה מְעַט וְחִזֵּר וְאָכַל כִּחְרָדֵל, וְכֵן עַד שֶׁהִשְׁלִים כִּזִּית, בֵּין בְּשׁוּגָג בֵּין בְּמִזִּיד אִם שָׁהָה מִתְחִלָּה וְעַד סוֹף כְּדִי אֲכִילַת שְׁלוֹשׁ בִּיצִים יִצְטָרֵף הַכֹּל, וְהָרִי הוּא חֵיב כָּרַת אוֹ מִלְקוֹת אוֹ קָרְבֵן, כְּמִי שֶׁאָכַל כִּזִּית בְּבֵת אַחַת. וְאִם שָׁהָה יָתֵר מִזֶּה מִתְחִלָּה וְעַד סוֹף אִף עַל פִּי שֶׁלֹּא שָׁהָה בִּינִיָּהֵן, אֲלֵא אֲכָל כִּחְרָדֵל אַחֵר כִּחְרָדֵל הוֹאִיל וְלֹא הִשְׁלִים כִּזִּית אֲלֵא בִּיתֵר מִכְּדִי אֲכִילַת פָּרֶס, אִינֵן מִצְטָרְפִין וּפֶטוּר.

ח. וְכֵן הַשּׁוֹתֶה רְבִיעִית שֶׁלִּסְתָּם יֵינָם מְעַט מְעַט, אוֹ שֶׁהִמָּחָה אֶת הַחֲמִץ בֶּפֶסֶח אוֹ אֶת הַחֵלֶב וּגְמָאוֹ מְעַט מְעַט, אוֹ שֶׁשָּׁתָה מִן הַדָּם מְעַט מְעַט אִם שָׁהָה מִתְחִלָּה וְעַד סוֹף כְּדִי שְׁתִּית רְבִיעִית, מִצְטָרְפִין; וְאִם לֹאוֹ, אִין מִצְטָרְפִין.

ט. כָּל הָאֲכָלִין הָאֲסוּרִין, אֵינוֹ חֵיב עֲלִיהֵן עַד שִׁיאֲכֹל אוֹתָן דֶּרֶךְ הִנָּאָה חוּץ מִבֶּשֶׁר בְּחֵלֶב, וְכִלְאֵי הַכֶּרֶם: לְפִי שֶׁלֹּא נֶאֱמַר בָּהֶן אֲכִילָה, אֲלֵא הוֹצִיא אֲסוּר אֲכִילָתָן בְּלִשׁוֹן אַחֶרֶת בְּלִשׁוֹן בִּשּׁוּל וּבְלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ, לֶאֱסֹר אוֹתָן וְאִפְלוֹ שֶׁלֹּא כְּדֶרֶךְ הִנָּיָה.

י. פִּיצֵד: הָרִי שֶׁהִמָּחָה אֶת הַחֵלֶב וּגְמָאוֹ כְּשֶׁהוּא חֵם עַד שֶׁנִּכְוָה גְרוֹנוֹ מִמֶּנּוּ, אוֹ שֶׁאָכַל חֵלֶב חַי, אוֹ שֶׁעֲרַב דְּבָרִים מְרִים כְּגוֹן

ראש ולענה לתוך יין נסך או לתוך קדרה שלנבלה ואכלן פשהן מרין, או שאכל אכל האסור אחר שהסריח והבאיש ובטל מאכל אדם הרי זה פטור; ואם ערב דבר מר בתוך קדרה שלבשר בחלב, או ביין כלאי הכרם, ואכלו חייב.

יא. האוכל מאכל ממאכלות האסורות דרך שחוק, או כמתעסק אף על פי שלא נתפון לגוף האכילה הואיל ונהנה, חייב כמי שמתפון לעצמה שלאכילה; והנהיה הבאה לו לאדם בעל כרחו באסור מכל האסורין אם נתפון, אסור; ואם לא נתפון, מתר.

יב. האוכל מאכל אסור לתאבון, או מפני הרעב חייב; ואם היה תועה במדבר, ואין לו מה יאכל אלא דבר אסור הרי זה מתר, מפני סכנת נפשות.

יג. עברה שהריחה מאכל אסור, כגון בשר קדש או בשר חזיר מאכילין אותה מן המרק. אם נתישבה דעתה, מוטב; ואם לאו, מאכילין אותה פחות פחות מפשעור. ואם לא נתישבה דעתה, מאכילין אותה עד שתתישב דעתה. וכן הפריא שהריח דבר שיש בו חמץ וכיוצא בו מדברים שמערערין את הנפש, דינו כעברה.

יד. מי שאחזו בלמוס מאכילין אותו דברים האסורין מיד, עד שיאירו עיניו; ואין מחזירין על דבר המתר, אלא ממהרין בנמצא. ומאכילין אותו הקל הקל, תחלה. אם האירו עיניו, דיו; ואם לאו, מאכילין אותו החמור.

טו. כיצד: היו לפניו טבל ונבלה מאכילין אותו נבלה תחלה, שהטבל במיתה; נבלה וספיחי שביעית מאכילין אותו ספיחי שביעית, שאסורן מדברי סופרים כמו שיתבאר בהלכות שמטה ויובל; טבל ושביעית מאכילין אותו שביעית; טבל ותרומה אם אי אפשר לתקן הטבל, מאכילין אותו טבל שאינו קדוש בתרומה. וכן כל כיוצא בזה.

טז. כבר בארנו שאין אסור חל על אסור אלא אם היו שני האסורין באין כאחת, או שהיה אסור מוסיף, או אסור כולל; לפיכך יש אוכל כזית אחד, ולוקה עליו חמש מלקיות והוא, שהתרו בו בחמשה אסורין שנתקבצו בו.

יז. כיצד: כגון טמא שאכל כזית חלב, שנותר מן המקדשין, ביום הכפורים לוקה משום אוכל חלב, ומשום אוכל נותר, ומשום אוכל ביום הכפורים, ומשום טמא שאכל קדש, ומשום שנהנה מן הקדש ומעל.

יח. ולמה חל כאן אסור על אסור: שבהמה זו היה חלבה אסור באכילה, ומתר בהנהיה. הקדישה נאסר חלבה בהנהיה, ומתוך שנוסף בו אסור הנהיה, נוסף עליו אסור קדשים. ועדין היה חלב זה מתר לגבוה, ואסור להדיוט; נעשה נותר מתוך שנוסף בו אסור לגבוה, נאסר להדיוט. והאוכל הזה היה מתר בבשר בהמה, ואסור בחלבה; נטמא נאסר אף בבשרה, נוסף לו אסור על החלב. בא יום הכפורים כלל כל האכלין, ומתוך שנאסר אף בחלין, נוסף אסורו בחלב זה. וכן כל כיוצא בזה.

הַלְבוֹת מֵאֲכָלוֹת אֲסוּרוֹת פֶּרֶק טו

א. דָּבָר אֲסוּר שֶׁנִּתְעַרַּב בְּדָבָר מִתֵּר מִן בְּשֵׁאיֵנו מִינוּ, בְּנוֹתֵן טַעַם; וּמִיֵּן בְּמִינוּ שְׂאִי אֲפֹשֶׁר לַעֲמֹד עַל טַעְמוֹ, יִבְטַל בָּרֵב.

ב. פִּיצֵד: חֵלֶב הַכְּלִיּוֹת שֶׁנִּפְּלָ לַתּוֹךְ הַגְּרִיסִין, וְנִמּוּחַ הַכֹּל טוֹעֵמִין אֶת הַגְּרִיסִין: אִם לֹא נִמְצָא בָּהֶן טַעַם חֵלֶב, הָרִי אֵלּוּ מִתֵּרִין; וְאִם נִמְצָא בָּהֶן טַעַם חֵלֶב וְהָיָה בָּהֶן מִמָּשׁוּ, הָרִי אֵלּוּ אֲסוּרִין מִן הַתּוֹרָה; נִמְצָא בָּהֶן טַעְמוֹ וְלֹא הָיָה בָּהֶן מִמָּשׁוּ, הָרִי אֵלּוּ אֲסוּרִין מִדְּבָרֵי סוֹפְרִים.

ג. פִּיצֵד הוּא מִמָּשׁוּ, כְּגוֹן שֶׁהָיָה מִן הַחֵלֶב כְּזֵית בְּכָל שְׁלוֹשׁ בִּיציִים מִן הַתְּעַרְבֶּת. אִם אָכַל מִן הַגְּרִיסִין הָאֵלּוּ כְּשֵׁלוֹשׁ בִּיציִים הוֹאִיל וַיֵּשׁ בָּהֶן כְּזֵית מִן הַחֵלֶב, לֹקָה: שֶׁהָרִי טַעַם טַעַם הָאֲסוּר, וּמִמָּשׁוּ. אָכַל פָּחוֹת מִשְׁלוֹשׁ בִּיציִים, מִכֵּין אוֹתוֹ מִכַּת מִרְדּוֹת מִדְּבָרֵיהֶם. וְכֵן אִם לֹא הָיָה בַּתְּעַרְבֶּת כְּזֵית בְּכָל שְׁלוֹשׁ בִּיציִים אֶף עַל פִּי שֵׁישׁ בָּהֶן טַעַם חֵלֶב, וְאָכַל כָּל הַקֶּדְרָה אֵינוֹ לֹקָה אֲלֹא מִכַּת מִרְדּוֹת.

ד. נָפַל חֵלֶב כְּלִיּוֹת לַחֵלֶב הָאֲלִיָּה, וְנִמּוּחַ הַכֹּל אִם הָיָה חֵלֶב הָאֲלִיָּה כְּשֵׁנִים בְּחֵלֶב הַכְּלִיּוֹת, הָרִי הַכֹּל מִתֵּר מִן הַתּוֹרָה; אֲפֹלוּ חֲתַכְתָּ נִבְלָה שֶׁנִּתְעַרְבָּה בְּשֵׁתִי חֲתָכוֹת שֶׁלֹּשְׁחוּטָה, הַכֹּל מִתֵּר מִן הַתּוֹרָה. אָבַל מִדְּבָרֵי סוֹפְרִים, הַכֹּל אֲסוּר עַד שִׁיאֲבֹד דָּבָר הָאֲסוּר מַעֲצָם מַעוּטוֹ, וְלֹא יִהְיֶה דָּבָר חָשׁוּב שֶׁעִינּוּ עוֹמְדָת כְּמוֹ שִׁיתְבָּאָר.

ה. וּבִכְמָה יִתְעַרַּב דָּבָר הָאֲסוּר, וַיֵּאֲבֹד בְּעֶצֶם מַעוּטוֹ: כְּשֶׁעוֹר שֶׁנִּתְּנוּ חֲכָמִים יֵשׁ דָּבָר שֶׁשְׁעוֹרוֹ בְּשֵׁשִׁים, וַיֵּשׁ שֶׁשְׁעוֹרוֹ בְּמֵאָה, וַיֵּשׁ שֶׁשְׁעוֹרוֹ בְּמֵאֲתַיִם.

ו. נִמְצָאתָ לָמַד, שֶׁכָּל אֲסוּרִין שֶׁבַּתּוֹרָה בֵּין אֲסוּרֵי מְלָקוֹת, בֵּין אֲסוּרֵי כֶּרֶת, בֵּין אֲסוּרֵי הִנָּיָה, שֶׁנִּתְעַרְבוּ בְּמֵאֲכָל הַמִּתֵּר מִן בְּשֵׁאיֵנו מִינוּ, בְּנוֹתֵן טַעַם; מִיֵּן בְּמִינוּ שְׂאִי אֲפֹשֶׁר לַעֲמֹד עַל הַטַּעַם, שְׁעוֹרוֹ בְּשֵׁשִׁים אוֹ בְּמֵאָה אוֹ בְּמֵאֲתַיִם: חוּץ מִיֵּין נֶסֶךְ, מִפְּנֵי חֹמֶר עֲבוּדָה זָרָה, וְחוּץ מִטָּבֵל, שֶׁהָרִי אֲפֹשֶׁר לְתַקְּנוֹ; וּמִפְּנֵי זֶה, אֲסוּרִין בְּמִינֵן בְּכָל שֶׁזֶן, וְשֵׁלֹא בְּמִינֵן, בְּנוֹתֵן טַעַם כְּשֶׁאֵר הָאֲסוּרִין.

ז. פִּיצֵד: טַפַּת יֵין נֶסֶךְ שֶׁנִּפְּלוּ עָלֶיהָ כְּמָה חֲבִיּוֹת שְׁלִיין הַכֹּל אֲסוּר, כְּמוֹ שִׁיתְבָּאָר; וְכֵן כּוֹס שְׁלִיין טָבֵל שֶׁנִּתְעַרַּב בְּחֲבִיּוֹת הַכֹּל טָבֵל, עַד שִׁיִּפְרִישׁ תְּרוּמָה וּמַעֲשְׂרוֹת הָרֵאוּיִין לַתְּעַרְבֶּת כְּמוֹ שִׁיתְבָּאָר בְּמִקּוּמוֹ.

ח. פְּרוֹת שְׁבִיעִית אֶף עַל פִּי שְׂאֵם נִתְעַרְבוּ בְּמִינֵן בְּכָל שֶׁהוּא, וְשֵׁלֹא בְּמִינֵן בְּנוֹתֵן טַעַם אֵינֵן בְּכָלֵל אֲסוּרֵי תּוֹרָה: שְׂאִין אוֹתָהּ הַתְּעַרְבֶּת אֲסוּרָה; אֲלֹא חֵיב לֶאֱכֹל כָּל הַתְּעַרְבֶּת בְּקִדְשֵׁת שְׁבִיעִית, כְּמוֹ שִׁיתְבָּאָר בְּמִקּוּמוֹ.

ט. חֶמֶץ בִּפְסָח אֶף עַל פִּי שֶׁהוּא מֵאֲסוּרֵי תּוֹרָה, אֵינוֹ בְּכָלֵלוֹת אֵלּוּ: לְפִי שְׂאִין הַתְּעַרְבֶּת אֲסוּרָה לְעוֹלָם שֶׁהָרִי לְאַחַר הַפְּסָח תִּהְיֶה כָּל הַתְּעַרְבֶּת מִתֵּרָת, כְּמוֹ שֶׁבִּאֲרָנוּ. לְפִיכָךְ אוֹסֵר בְּכָל שֶׁהוּא, בֵּין בְּמִינוֹ בֵּין שֵׁלֹא בְּמִינוֹ. וְהוּא הִדִּין לְתִבּוּאָה חֲדָשָׁה שֶׁנִּתְעַרְבָּה בִּישְׁנָה מִלִּפְנֵי הָעֹמֵר אוֹסֵרָת בְּכָל שֶׁהוּא, שֶׁהָרִי יֵשׁ לָהּ מִתֵּרִין: שֵׁלֹאֲחַר הָעֹמֵר, יִתֵּר הַכֹּל.

י. וְכֵן כָּל דָּבָר שֵׁישׁ לוֹ מִתֵּרִין, וְאֲפֹלוּ הָיָה אֲסוּרוֹ מִדְּבָרֵיהֶם,

כגון אסור מקצה ונולד ביום טוב לא נתנו בו חכמים שעור, אלא אפלו אחד בכמה אלפים אינו בטל: שהרי יש לו דרך שיתר בה, כגון הקדש ומעשר שני וכיוצא בהן. אבל הערלה, וכלאי הפרם, וחלב, ודם, וכיוצא בהן, וכן תרומות נתנו חכמים בהן שעור, שאין בהן דרך התר לכל אדם.

יא. יראה לי, שאפלו דבר שיש לו מתירין אם נתערב בשאינו מינו, ולא נתן טעם מתר: לא יהיה זה שיש לו מתירין חמור מטבל, שהרי אפשר לתקנו; ואף על פי כן שלא במינו בנותן טעם, כמו שבארנו. ואל תתמה על חמץ בפסח, שהתורה אסרה "כל מחמצת" (שמות יב, כ); לפיכך החמירו בו, כמו שבארנו.

יב. ואלו הן השעורין שנתנו חכמים: התרומה, ותרומת מעשר, והחלה, והבכורים עולין באחד ומאה; וצריך להרים, ומצטרפין זה עם זה. וכן פרוסה שללחם הפנים לתוך פרוסות שלחלין, עולה באחד ומאה.

יג. כיצד: סאה קמח מאחד מאלו, או סאה מכלן, שנפלה למאה סאה קמח שלחלין, ונתערב הכל מרים מן הכל סאה אחת כנגד סאה שנפלה, והשאר מתר לכל אדם; נפלה לפחות ממאה, נעשה הכל מדמע.

יד. הערלה וכלאי הפרם עולין באחד ומאתים, ומצטרפין זה עם זה; ואינו צריך להרים. כיצד: רביעית שליין ערלה או כלאי הפרם, או שהיתה הרביעית מצטרפת משניהם, שנפלה לתוך מאתים רביעיות שליין הכל מתר, ואינו צריך להרים כלום; נפלה לפחות ממאתים, הכל אסור בהנאה.

טו. ולמה צריך להרים התרומה, ולא ירים ערלה וכלאי הפרם: שהתרומה, ממון כוהנים; לפיכך כל תרומה שאין הכוהנים מקפידין עליה, כגון תרומת הפליסין והחרובין ושעורין שבאדום אינו צריך להרים. ולמה כפלו שעור ערלה וכלאי הפרם, מפני שהן אסורין בהנאה. ולמה סמכו על שעור מאה בתרומות: שהרי תרומת מעשר אחד ממאה ומקדשת הכל, שנאמר "את מקדשו, ממנו" (במדבר יח, כט); אמרו חכמים, דבר שאתה מרים ממנו אם חזר לתוכו, מקדשו.

טז. שאר אסורין שבתורה כלן, כגון בשר שקצים ורמשים וחלב ודם וכיוצא בהן שעורין בששים. כיצד: כזית חלב כליות שנפל לתוך ששים כזית מחלב האליה, הכל מתר; נפל לפחות מששים, הכל אסור. וכן אם נפל כשעורה חלב, צריך שיהיה שם כמו ששים שעורה. וכן בשאר אסורין. וכן שומן שלגיד הנשה שנפל לקדרה שלבשר משערין אותו בששים, ואין שומן הגיד מן המנין; ואף על פי ששומן גיד הנשה מדבריהם, כמו שבארנו, הואיל וגיד הנשה בריה בפני עצמה, החמירו בו כאסורי תורה. והגיד עצמו אין משערין בו ואינו אוסר, שאין בגידים בנותן טעם.

יז. אבל כחל שנתבשל עם הבשר בששים, וכחל מן המנין: הואיל והכחל מדבריהם כמו שבארנו, הקילו בשעורו.

יח. ביצה שנמצא בה אפרוח, שנשלקה עם ביצים המתרות אם היתה עם ששים ואחת והיא, הרי הן מתרות; היתה עם ששים בלבד, נאסרו הכל: מפני שהיא בריה בפני עצמה, עשו

בַּה הָכַר וְהוֹסִיפוּ בְשִׁעוּרָהּ. אֲבָל בִּיצַת עוֹף טָמֵא שְׁנִשְׁלָקָה עִם בִּיצֵי עוֹף טָהוֹר, לֹא אֶסְרָה אוֹתָם; וְאִם טָרַף אֵלָיו עִם אֵלָיו, אוֹ שְׁנַתְעַרְבָה בִּיצַת עוֹף טָמֵא, אוֹ בִיצַת טָרֶפֶה עִם בִּיצִים אֲחֵרִים שֶׁעוֹרָן בְּשָׂשִׁים.

יט. וּמִנֵּין סָמְכוּ חֲכָמִים עַל שִׁעוֹר שָׂשִׁים: שֶׁהָרִי הַמּוֹרֵם מֵאִיל נָזִיר, וְהוּא הַזְרוּעַ, אֶחָד מִשְׂשִׁים מִשְׁאֵר הָאֵיל; וְהִיא מִתְבַּשְּׁלֶת עִמּוֹ וְאֵינָהּ אוֹסֶרֶת אוֹתוֹ, שֶׁנֶּאֱמַר "וְלָקַח הַכֹּהֵן אֶת-הַזֶּרַע בְּשִׁלָּה, מִן-הָאֵיל" (במדבר ו, יט).

כ. מִיֵּן בְּמִינוֹ וּדְבַר אַחֵר שְׁנַתְעַרְבוּ, כְּגוֹן קִדְרָה שֶׁהִיא בַּה חֲלָב אֲלֶיהָ וְגָרִיסִין, וְנִפְּל לְתוֹכָהּ חֲלָב הַכְּלִיּוֹת, וְנִמְחָה הַכֹּל וְנִעֲשֶׂה גוֹף אֶחָד רוֹאִין אֶת חֲלָב הָאֲלִיָּה וְאֶת הַגָּרִיסִין כְּאֵלּוֹ הֵן גּוֹף אֶחָד, וּמִשְׁעָרִין חֲלָב הַכְּלִיּוֹת בְּגָרִיסִין וּבְאֲלִיָּה; אִם הִיא אֶחָד מִשְׂשִׁים, מֵתָר: שֶׁהָרִי אֵי אִפְשָׁר כָּאֵן לַעֲמֹד עַל הַטַּעַם. וְהוּא הָדִין לְתַרוּמוֹת שְׁנַתְעַרְבוּ לְשַׁעֲרָן בְּמֵאָה, וְכִלְאֵי הַכֶּרֶם אוֹ עֲרֵלָה לְשַׁעֲרָן אוֹתָן בְּמֵאֲתַיִם.

כא. כְּשֶׁמִּשְׁעָרִין בְּכָל הָאֶסוּרִין בֵּין בְּשָׂשִׁים, בֵּין בְּמֵאָה, בֵּין בְּמֵאֲתַיִם מִשְׁעָרִין בְּמָרְק וּבִתְבָּלִין וּבְכָל שֵׁשׁ בְּקִדְרָה וּבְמֵה שְׁבִלְעָה קִדְרָה מֵאֶחָד שְׁנִפְּל הָאֶסוּר, לְפִי אֲמֹדֵן הַדַּעַת: שֶׁהָרִי אֵי אִפְשָׁר לַעֲמֹד עַל מֵה שְׁבִלְעָה בְּצִמְצוּם.

כב. אֶסוּר לְבַטֵּל אֶסוּרִין שְׁלִתוּרָה, לְכַתְּחֻלָּה. וְאִם בָּטַל, הָרִי זֶה מֵתָר; וְאִף עַל פִּי כֵן קִנְסוּ אוֹתוֹ חֲכָמִים, וְאֶסְרוּ הַכֹּל. וְיִרְאֶה לִּי שְׁפִיּוֹן שֶׁהוּא קִנְס, אֵין אוֹסְרִין תַּעֲרֻכַת זֶה אֶלָּא עַל זֶה הָעוֹבֵר שְׁבִטֵּל הָאֶסוּר; אֲבָל לְאַחֵרִים, הַכֹּל מֵתָר.

כג. פִּיֶּצֶד: הָרִי שְׁנִפְּלָה סָאָה שְׁלַעֲרָלָה לְתוֹךְ מֵאָה סָאָה, שֶׁהָרִי נֶאֱסַר הַכֹּל לֹא יָבִיא מֵאָה סָאָה אַחֲרֵת וַיִּצְרֹף, כְּדֵי שֶׁתַּעֲלֶה בְּאֶחָד וּמֵאֲתַיִם; וְאִם עָבַר וַעֲשֶׂה כֵן, הַכֹּל מֵתָר. אֲבָל בְּאֶסוּרִין שְׁלִדְבִרְיָהֶם מִבְּטָלִין הָאֶסוּר, לְכַתְּחֻלָּה. פִּיֶּצֶד: חֲלָב שְׁנִפְּל לְקִדְרָה שֵׁשׁ בַּה בָּשָׂר עוֹף, וְנִתֵּן טַעַם בְּקִדְרָה מְרֻבָּה עָלָיו בָּשָׂר עוֹף אַחֵר, עַד שְׁיִבְטֵל הַטַּעַם. וְכֵן כָּל פִּיּוּצָא בְּזֶה.

כד. כָּכָר בְּאַרְנוֹ שְׂאֵם נִתֵּן דְּבַר הָאֶסוּר טַעְמוֹ בְּדְבַר הַמֵּתָר, נֶאֱסַר הַכֹּל. בְּמֵה דְּבָרִים אֲמוּרִים, בְּשֶׁהִשְׁבִּיחוּ. אֲבָל אִם פָּגַם זֶה הָאֶסוּר לַמֵּתָר וְהִפְסִיד טַעְמוֹ, הָרִי זֶה מֵתָר: וְהוּא, שִׁיחִיָּה פּוֹגֵם מִתְחַלָּה וְעַד סוֹף; אֲבָל אִם פָּגַם בְּתַחֲלָה, וְסוֹפוֹ לְהִשְׁבִּיחַ, אוֹ הִשְׁבִּיחַ בְּתַחֲלָה, אִף עַל פִּי שְׁסוּפוֹ לְפָגַם הָרִי זֶה אֶסוּר.

כה. וּמִי יִטַּעַם אֶת הַתַּעֲרֻכַת אִם הִיא הַמַּעֲרָב תַּרוּמוֹת עִם הַחֲלִין, טוֹעַם אוֹתָן הַכּוֹהֵן: אִם הִיא טַעַם הַתַּרוּמָה נִכְר, הַכֹּל מִדְּמַע. וּבִהֲלָכוֹת תַּרוּמוֹת, יִתְבָּאֵר דִּין הַמִּדְּמַע. וְאִם הִיא בָּשָׂר בְּחֲלָב, אוֹ יֵין נֶסֶךְ, וַיֵּין עֲרֵלָה וְכִלְאֵי הַכֶּרֶם שְׁנִפְּלוּ לְדִבְשׁ, אוֹ בָּשָׂר שְׁקָצִים וּרְמָשִׁים שְׁנַתְבַּשְׁל עִם הַיֶּרֶק, וְכִיּוּצָא בְּהֵן טוֹעַם אוֹתָן הַגּוֹי, וְסוֹמְכִין עַל פִּיו. אִם אָמַר אֵין בּוֹ טַעַם, אוֹ שֶׁאָמַר יֵשׁ בּוֹ טַעַם, וּמִטַּעַם רָע הוּא וְהָרִי פָּגַמוּ הַכֹּל מֵתָר: וְהוּא שְׁלֹא יִהְיֶה סוֹפוֹ לְהִשְׁבִּיחַ, כְּמוֹ שֶׁבְּאַרְנוֹ. וְאִם אֵין שָׁם גּוֹי לְטַעַם מִשְׁעָרִין אוֹתוֹ בְּשִׁעוּרוֹ, בְּשָׂשִׁים אוֹ בְּמֵאָה אוֹ בְּמֵאֲתַיִם.

כו. עֶכְבֵּר שְׁנִפְּל לְשִׁכָּר אוֹ לַחֲמִץ מִשְׁעָרִין אוֹתוֹ בְּשָׂשִׁים, שֶׁאֵינוֹ חוֹשְׁשִׁין שְׂמָא טַעְמוֹ בְּשִׁכָּר וּבְחֲמִץ מִשְׁבִּיחַ. אֲבָל אִם נִפְּל לֵיֵין

או לשמן או לדבש מתר, ואפלו נתן טעם: מפני שטעמו פוגם שכל אלו צריכין להיותן מבשמים, וזה מסריחן ומפסיד טעמן. כו. גדי שצלה אותו בחלבו, אסור לאכל אפלו מקצה אֶזְנוֹ שֶׁהַחֵלֶב נִבְלַע בְּאָבְרִיו, והוא משביחו ונותן בו טעם; לפיכך אם היה פחוש ולא היה בו חלב פליות, ולא חלב קרב אלא מעט כאחד מששים קולף ואוכל, עד שמגיע לחלב.

כח. וכן ירר שצלאה בגיד הנשה שבה קולף ואוכל עד שהוא מגיע לגיד, ומשליכו. וכן בהמה שצלאה שלמה ולא הסיר ממנה לא חוטין ולא קרומות האסורות קולף ואוכל; וכיון שיגיע לדבר אסור, חותכו ומשליכו שאין בגידים בנותן טעם, כדי לשער בהן.

כט. אין צולין בשר שחוטת עם בשר נבלה או בהמה טמאה בתנור אחד, ואף על פי שאין נוגעין זה בזה; ואם צלאן הרי זה מתר, ואפלו היתה האסורה שמנה הרבה והמתרת רזה, שהריח אינו אוסר, ואין אוסר אלא עצמו שלאסור.

ל. בשר נבלה מליח שנבלל עמו בשר שחוטת הרי זה נאסר, מפני שתמצית הנבלה נבלעת בגוף בשר השחוטת, ואי אפשר לעמד כאן לא על הטעם, ולא על השעור.

לא. וכן בשר דג טמא מליח שנבלל עמו דג תפל טהור, נאסר מפני צירו; אבל אם היה המליח טהור והתפל דג טמא לא נאסר המליח, שהתפל בולע מן המליח. דג טמא שכבשו עם דג טהור ציר הכל אסור, אלא אם כן היה הטמא אחד ממאתים מן הטהור.

הלכות מאכלות אסורות פרק מז

א. כל השעורין האלו שנתנו חכמים בדבר האסור שנתערב במינו המתר בשלא היה הדבר האסור מחמץ או מתבל, או דבר חשוב שהוא עומד כמות שהוא ולא נתערב ונדמע בדבר המתר; אבל אם היה מחמץ או מתבל, או דבר חשוב אוסר בכל שהוא.

ב. פיצד: שאור שלחטין שלתרומה שנפל לתוך עיסת חטין שלחלין, ויש בו כדי לחמץ הרי זו העיסה בלה מדמע; וכן תבלין שלתרומה שנפלו לקדרת חלין, ויש בהן כדי לתבל, והן ממין החלין הכל מדמע, ואף על פי שהשאור או התבלין אחד מאלה. וכן שאור שלכלאי הכרם לתוך העיסה, או תבלין שלערלה לתוך הקדרה הכל אסור בהנחה.

ג. דבר חשוב שהוא אוסר במינו בכל שהוא, שבעה דברים; ואלו הן אגוזי פרך, ורמוני בָּדָן, וחביות סתומות, וחלפות תרדין, וקלסי אפרוב, ודלעת יונית, וכפרות שלבעל הבית.

ד. פיצד: רמון אחד מרמוני בָּדָן שהיה ערלה, ונתערב בכמה אלפים רמונים הכל אסור בהנחה; וכן חבית סתומה שלליין ערלה או כלאי הכרם, שנתערבה בכמה אלפים חביות סתומות הכל אסורין בהנחה. וכן שאר השבעה דברים.

ה. וכן חתפה שלנבלה, או שלבשר בהמה או חיה או עוף או

דג הטמאין, שנתערבה בכמה אלפים חתכות הכל אסור עד שיגביה אותה חתכה, ואחר כך ישער השאר בששים: שאם לא הגביהה, הרי הדבר האסור עומד ולא נשתנה; והחתכה חשובה אצלו, שהרי מתכבד בה לפני האורחין.

ו. והוא הדין בחתכה שלבשר בחלב, או שלחלין שנשחטו בעזרה, שהרי הן אסורין מדבריהם בהניה, כמו שיתבאר בהלכות שחיטה אוסרין בכל שהן, עד שיגביה אותן. וכן גיד הנשה שנתבשל עם הגידין, או עם הבשר בזמן שמכירו, מגביהו והשאר מתר: שאין בגידין בנותן טעם. ואם אינו מכירו, הכל אסור: מפני שהוא ברירה בפני עצמו, הרי הוא חשוב ואוסר בכל שהוא.

ז. וכן כל בעלי חיים, חשובין הן ואינן בטלין; לפיכך שור הנסקל שנתערב באלף שורים, ועגלה ערופה באלף עגלות, או צפור מצרע השחוטה באלף צפרים, או פטר חמור באלף חמורים כלן אסורין בהניה. אבל שאר הדברים אף על פי שדרך למנות, הרי אלו עולין בשעורן.

ח. פיצד: אגדה שלירק מכלאי הפרם שנתערבה במאתים אגדות, או אתרוג שלערלה שנתערב במאתים אתרוגים הכל מתר. וכן כל פיוצא בהן.

ט. יראה לי שכל דבר שהוא חשוב אצל בני מקום מן המקומות, כגון אגוזי פרך ורמוני בדן בארץ ישראל באותן הזמנים שהוא אסור בכל שהוא, לפי חשיבותו באותו מקום ובאותו זמן; ולא הזכירו אלו, אלא שהן אוסרין בכל שהן בכל מקום. והוא הדין לכל פיוצא בהן, בשאר מקומות. ודבר ברור הוא, שכל אסורין האלו מדבריהם.

י. נפל רמון אחד מן התערבת הזאת, לשני רמונים אחרים מרמוני בדן, ונפל מן השלושה רמון אחד לרמונים אחרים הרי אלו האחרים מתרין, שהרי הרמון שלתערבת הראשונה בטל ברב; ואם נפל מן התערבת הראשונה רמון לאלף, כלן אסורין: לא נאמר בטל ברב, אלא להתיר ספק ספקן שאם יפל מן התערבת השניה למקום אחר, אינו אסור. וכן כל פיוצא בזה.

יא. נתפצעו אגוזים אלו שנאסרו כלן מפני אגוז ערלה שביניהן, או נתפרדו הרמונים, ונתפתחו החביות, ונתחתכו הדלועין, ונתפרסו הכפרות, אחר שנאסרו הרי אלו יעלו באחד ומאתים; והוא הדין לחתכת נבלה שנדוכה בכלל החתכות ונעשה הכל כמוה, שהיא עולה בששים.

יב. ואסור לפצע האגוזים, ולפרד הרמונים, ולפתח החביות אחר שנאסרו, כדי שיעלו באחד ומאתים שאין מבטלין אסור לכתחלה; ואם עשה כן, קונסין אותו ואוסרין עליו כמו שבארנו.

יג. שאור שלכלאי הפרם ושלתרומה שנפלו לתוך העיסה, לא בזה כדי לחמץ, ולא בזה כדי לחמץ, ובשניהם כשיצטרפו כדי לחמץ אותה עיסה אסורה לישראל, ומתרת לכוהנים. וכן תבלין שלתרומה ושלכלאי הפרם שנפלו לתוך הקדרה, ולא היה

בְּאֶחָד מֵהֶן כְּדִי לְתַבֵּל, וּבְשְׁנֵיהֶם כְּדִי לְתַבֵּל אוֹתָהּ קִדְרָה אֲסוּרָה לְיִשְׂרָאֵל, שֶׁהָרִי דָּבַר הָאָסוּר לָהֶם תִּבְלָה; וּמִתַּרְתּ לַכּוֹהֲנִים.

יד. תְּבַלִּין שֶׁהֵם שְׁנַיִם אוֹ שְׁלוֹשָׁה שְׁמוֹת מִמֵּין אֶחָד, אוֹ שְׁלוֹשָׁה מִינֵין מִשֵּׁם אֶחָד מִצִּטְרָפִין לְתַבֵּל וּלְאָסוּר, וְכֵן לַחֲמֵץ. כִּיצַד: שְׂאֹר שֶׁלַּחֲטִין וְשְׂאֹר שֶׁלְשַׁעוּרִין הוּאִיל וְשֵׁם שְׂאֹר אֶחָד הוּא אֵינֶן כְּמִין וְשְׂאִינוֹ מִינוֹ, אֲלָא הָרִי הֵן כְּמִין אֶחָד; וּמִצִּטְרָפִין לְשַׁעַר בָּהֶן כְּדִי לַחֲמֵץ בְּעִיסָה שֶׁלַּחֲטִין, אִם הִיא טַעַם שְׁנִיָּהֵן טַעַם חֲטִין, אוֹ כְּדִי לַחֲמֵץ בְּעִיסָה שֶׁלְשַׁעוּרִין, אִם הִיא טַעַם שְׁנִיָּהֵן טַעַם שְׁעוּרִין.

טו. שְׁלוֹשָׁה שְׁמוֹת מִמֵּין אֶחָד כִּיצַד: כְּגוֹן כֶּרֶס שְׁלִנְהָרוֹת וְכֶרֶס שֶׁלְאָפֶר וְכֶרֶס שֶׁלְגִנָּה אֶף עַל פִּי שֶׁלְכָל אֶחָד מֵהֶן שֵׁם בְּפָנָי עֲצָמוֹ הוּאִיל וְהֵן מִין אֶחָד, מִצִּטְרָפִין לְתַבֵּל.

טז. עִיסָה מִחֲמַצַּת שֶׁנִּפְּלָה לְתוֹכָהּ שְׂאֹר שֶׁלְתְּרוּמָה אוֹ שְׂאֹר שֶׁלְכִלְאֵי הַכֶּרֶם, וְכֵן קִדְרָה מִתְבַּלֵּת שֶׁנִּפְּלוּ לְתוֹכָהּ תְּבַלִּין שֶׁלְתְּרוּמָה אוֹ שֶׁלְעֶרְלָה וְשֶׁלְכִלְאֵי הַכֶּרֶם אִם יֵשׁ בְּשְׂאֹר כְּדִי לַחֲמֵץ אִלּוּ הִיְתָה הָעִיסָה מִצָּה, וּבְתַבַּלִּין כְּדִי לְתַבֵּל הַקִּדְרָה אִלּוּ הִיְתָה תִּפְלָה הָרִי הַכֹּל אֲסוּר; וְאִם אֵין בָּהֶן כְּדִי לְתַבֵּל וּלְחֲמֵץ, יַעֲלוּ בְשַׁעוּרֵן תְּרוּמָה בְּאֶחָד וּמֵאָה, וְעֶרְלָה וְכִלְאֵי הַכֶּרֶם בְּאֶחָד וּמֵאָתִים.

יז. הַתְּרוּמָה מַעֲלָה אֶת הָעֶרְלָה וְאֶת כִּלְאֵי הַכֶּרֶם. כִּיצַד: סָאָה תְּרוּמָה שֶׁנִּפְּלָה לְתַשְׁעָה וְתַשְׁעִים חֲלִין, וְאַחֵר כֶּךָ נֶפֶל לְכָל חֲצִי סָאָה שֶׁלְעֶרְלָה אוֹ שֶׁלְכִלְאֵי הַכֶּרֶם אֵין כָּאֵן אֲסוּר עֶרְלָה, וְלֹא אֲסוּר כִּלְאֵי הַכֶּרֶם: שֶׁהָרִי עָלָה בְּאֶחָד וּמֵאָתִים, וְאֶף עַל פִּי שְׁמַקְצַת הַמֵּאָתִים תְּרוּמָה.

יח. וְכֵן הָעֶרְלָה וְכִלְאֵי הַכֶּרֶם מַעֲלִין אֶת הַתְּרוּמָה. כִּיצַד: מֵאָה סָאָה שֶׁלְעֶרְלָה אוֹ שֶׁלְכִלְאֵי הַכֶּרֶם שֶׁנִּפְּלוּ לְעֶשְׂרִים אֶלֶף שֶׁלַּחֲלִין, נַעֲשֶׂת כָּל הַתַּעֲרֹבֶת עֶשְׂרִים אֶלֶף וּמֵאָה; וְאַחֵר כֶּךָ נֶפֶל לְכָל, מֵאָתִים סָאָה וּסָאָה שֶׁלְתְּרוּמָה הָרִי הַכֹּל מִתֵּר: וְתַעֲלָה הַתְּרוּמָה בְּאֶחָד וּמֵאָה, וְאֶף עַל פִּי שְׁמַקְצַת הַמֵּאָה הַמַּעֲלִין אוֹתָהּ עֶרְלָה אוֹ כִּלְאֵי הַכֶּרֶם.

יט. וְכֵן הָעֶרְלָה מַעֲלָה אֶת כִּלְאֵי הַכֶּרֶם, וְכִלְאֵי הַכֶּרֶם אֶת הָעֶרְלָה, וְכִלְאֵי הַכֶּרֶם אֶת כִּלְאֵי הַכֶּרֶם, וְהָעֶרְלָה אֶת הָעֶרְלָה. כִּיצַד: מֵאָתִים סָאָה שֶׁלְעֶרְלָה אוֹ שֶׁלְכִלְאֵי הַכֶּרֶם שֶׁנִּפְּלוּ לְאַרְבָּעִים אֶלֶף חֲלִין, וְאַחֵר כֶּךָ נֶפֶל לְכָל, מֵאָתִים סָאָה וּסָאָה שֶׁלְעֶרְלָה אוֹ שֶׁלְכִלְאֵי הַכֶּרֶם הָרִי הַכֹּל מִתֵּר: שְׁכִיּוֹן שֶׁבִטֵּל הָאָסוּר שֶׁנִּפְּלָה תַּחֲלָה, נַעֲשֶׂה הַכֹּל כַּחֲלִין הַמִּתֵּרִין.

כ. בְּגֵד שֶׁצָּבְעוּ בְּקִלְפֵי עֶרְלָה, יִשְׂרָף; נִתְעָרַב בְּאַחֲרִים, יַעֲלָה בְּאֶחָד וּמֵאָתִים. וְכֵן תִּבְשִׁיל שֶׁבִשְׁלוּ בְּקִלְפֵי עֶרְלָה, וּפֶת שֶׁאֲפִיָּה בְּקִלְפֵי עֶרְלָה אוֹ בְּכִלְאֵי הַכֶּרֶם יִשְׂרָף הַתִּבְשִׁיל וְהַפֶּת, שֶׁהָרִי הִנִּיתוּ נִכְרֶת בָּהֶן; נִתְעָרְבוּ בְּאַחֲרִים, יַעֲלוּ בְּאֶחָד וּמֵאָתִים. וְכֵן בְּגֵד שֶׁאָרַג בּוֹ מְלֹא הַסֵּיט שֶׁצָּבְעוּ בְּעֶרְלָה, וְאֵין יָדוּעַ אֵיזָה הוּא יַעֲלָה בְּאֶחָד וּמֵאָתִים. נִתְעָרְבוּ סִמְנֵי עֶרְלָה בְּסִמְנֵי הַתֵּר, יַעֲלוּ בְּאֶחָד וּמֵאָתִים; מִי צָבַע בְּמִי צָבַע, יִבְטֵל בְּרַב.

כא. תִּנּוּר שֶׁהִסִּיקוּ בְּקִלְפֵי עֶרְלָה וּבְכִלְאֵי הַכֶּרֶם, בֵּין חֹדֶשׁ בֵּין יֶשֶׁן יוֹצֵן, וְאַחֵר כֶּךָ יָחַם אוֹתוֹ בְּעֲצֵי הַתֵּר; וְאִם בִּשְׁל בּוֹ קֶדֶם שְׁיוּצָן, בֵּין פֶּת בֵּין תִּבְשִׁיל הָרִי זֶה אֲסוּר בַּהֲנִיָּה: שֶׁשָּׁבַח עֲצֵי

אסור בפת או בתבשיל. גרף את כל האש, ואחר כך בשל או אפה בחמו שלתנור הרי זה מתר, שהרי עצי אסור הלכו להן. כב. קערות וכוסות וקדרות וצלוחיות שבשולן היוצר בקלפי ערלה הרי אלו אסורין בהניה, שהרי דבר האסור בהניה עשה אותן חרס.

כג. פת שבשלה על גבי גחלים שלעצי ערלה, מתרת: שכיון שנעשו גחלים הלך אסורן, אף על פי שהן בוערות. קדרה שבשל אותה בקלפי ערלה או בכלאי הכרם, ובעצי התר הרי התבשיל אסור, ואף על פי שזה וזה גורם: שבשעה שנתבשלה מחמת עצי אסור, עדין לא באו עצי התר; ונמצא מקצת הבשול בעצי התר, ומקצתו באסור.

כד. נטיעה שלערלה שנתערבה בנטיעות, וכן ערוגה שלכלאי הכרם בערוגות הרי זה לוקט לכתחלה מן הכל: ואם היתה נטיעה במאתים נטיעות, וערוגה במאתים ערוגות הרי כל הנלקט מתר. ואם היו בפחות מזה, הרי כל הנלקט אסור. ולמה התירו לו ללקט לכתחלה, והיה מן הדין שאסורין לו הכל עד שיטריח ויוציא הנטיעה והערוגה האסורה שהדבר חזקה שאין אדם אוסר פרמו בנטיעה אחת, ואלו היה יודעה היה מוציאה.

כה. המעמיד גבנה בשרף פגי ערלה, או בקבת תקרבת עבודה זרה, או בחמץ יין שלגויים הרי זו אסורה בהניה: אף על פי שהוא מין בשאינו מינו, ואף על פי שהוא כל שהוא שהרי הדבר האסור הוא הנכר, והוא שעשה אותה גבנה.

כו. הערלה וכלאי הכרם, דין הפרות שלהן שישרפו; והמשקין שלהן יקברו, מפני שאי אפשר לשרף המשקין.

כז. יין שנתנסף לעבודה זרה שנתערב עם היין אוסר הכל בהניה בכל שהוא, כמו שאמרנו.

כח. במה דברים אמורים, בשהורק היין המתר על טפה שליין נסך; אבל אם ערה יין נסך מצלצול קטן לתוך הבור שליין אפלו ערה כל היום כלו, ראשון ראשון בטל. ערה מן החבית בין שערה מן המתר לאסור, או מן האסור למתר הכל אסור, מפני שהעמוד היורד מפי החבית גדול.

כט. נתערב סתם יינם ביין הרי זה אוסר בכל שהוא, בשתיה; וימכר כלו לגויים, ולוקח דמי היין האסור שבו ומשליכו לים המלח, ויהנה בשאר המעות. וכן אם נתערבה חבית שליין נסך בין החביות הכל אסורין בשתיה, ומתרין בהניה; ויוליף דמי אותה חבית לים המלח, כשימכר הכל לגוי. וכן בחבית שלסתם יינם.

ל. מים שנתערבו ביין, או יין במים בנותן טעם, מפני שהן מין בשאינו מינו. במה דברים אמורים, בשנפל המשקה המתר לתוך המשקה האסור; אבל אם נפל המשקה האסור לתוך המשקה המתר, ראשון ראשון בטל והוא שיורק מצלצול קטן, שהיה מריק ויורד מעט מעט. והיאך יהיו המים אסורין, כגון שהיו נעבדין או תקרבת עבודה זרה.

לא. בור שליין שנפל לתוכו קתון שלמים תחלה, ואחר כך נפל לתוכו יין נסך רואין את יין ההתר כאלו אינו, והמים שנפלו

מְשַׁעֲרִין בָּהֶן עִם יַיִן נֶסֶךְ : אִם רְאוּיִין לְבַטֵּל טַעַם אוֹתוֹ יַיִן נֶסֶךְ
הָרִי הַמִּים רַבִּין עָלָיו וּמִבְטָלִין אוֹתוֹ, וְהָרִי הַכֹּל מִתָּר.

לב. יַיִן נֶסֶךְ שֶׁנִּפְלַע עַל הָעֲנָבִים יְדִיחָם, וְהֵן מִתְּרוֹת בְּאֲכִילָה : וְאִם
הָיוּ מִבְקָעוֹת בֵּין שְׁהִיָּה הַיֵּין יֶשֶׁן, בֵּין שְׁהִיָּה חֲדָשׁ אִם נָתַן טַעַם
בְּעֲנָבִים, הָרִי אֵלּוֹ אֲסוּרוֹת בְּהִנָּה ; וְאִם לֹא, הָרִי אֵלּוֹ מִתְּרוֹת
בְּאֲכִילָה. נֶפֶל עַל גְּבִי תֵּאֲנִים הָרִי אֵלּוֹ מִתְּרוֹת, מִפְּנֵי שֶׁהַיֵּין
פּוֹגֵם בְּטַעַם הַתֵּאֲנִים.

לג. יַיִן נֶסֶךְ שֶׁנִּפְלַע עַל הַחֲטִיץ הָרִי אֵלּוֹ אֲסוּרוֹת בְּאֲכִילָה, וּמִתְּרוֹת
בְּהִנָּה. וְלֹא יִמְכְּרֵם לְגוֹי, שְׂמָא יַחֲזוֹר וַיִּמְכְּרֵם לְיִשְׂרָאֵל ; אֲלֹא
כִּי־צַד עוֹשֶׂה : טוֹחֵן אוֹתָן, וְעוֹשֶׂה מֵהֶן פֶּת, וּמוֹכְרָה לְגוֹיִים שְׁלֹא
בְּפָנֵי יִשְׂרָאֵל, כְּדִי שְׁלֹא יִקְחוּ אוֹתָהּ יִשְׂרָאֵל מִן הַגּוֹי שֶׁהָרִי פֶת
גּוֹיִים אֲסוּרָה, כְּמוֹ שִׁיתְּבָאֵר. וְלָמָּה אֵין בּוֹדֵקִין אֶת הַחֲטִיץ בְּנוֹתָן
טַעַם מִפְּנֵי שֶׁהֵן שׁוֹאֲבוֹת, וְהַיֵּין נִבְלָע בָּהֶן.

לד. יַיִן נֶסֶךְ שֶׁהַחֲמִיץ, וְנִפְלַע לְתוֹךְ חֲמֵץ שֶׁכָּר אוֹסֵר בְּכֹל שֶׁהוּא,
מִפְּנֵי שֶׁהוּא בְּמִינוֹ : שֶׁשְׁנִיָּהֶן חֲמֵץ הֵן. וַיֵּין שֶׁנִּתְעַרַּב עִם הַחֲמֵץ,
בֵּין שֶׁנִּפְלַע חֲמֵץ לַיֵּין בֵּין שֶׁנִּפְלַע יַיִן לְחֲמֵץ מְשַׁעֲרִין אוֹתוֹ בְּנוֹתָן
טַעַם.